

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **S.**, IČO: X., proti odporcom **1/ P. P.**, zastúpenému Mgr. I. K., advokátom v N., , **2/ MUDr. M. P.**, o zaplatenie **22 260,17** €, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 10 C 128/2008, o dovolaní odporcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 15. júna 2011, sp.zn. 25 Co 36/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie odporcu 1/ **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra rozsudkom z 29. novembra 2010, č.k. 10 C 128/2008-253 uložil odporcom 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi 22 260,17 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 22 260,17 € od 5. októbra 2006 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň vyslovil, že o náhrade trov konania účastníkov konania, ako aj o trovách štátu, súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. S poukazom na ustanovenia § 427 ods. 1, § 430 ods. 1, § 431, § 420 ods. 1, § 438 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 24 ods. 2 písm. b/, § 24 ods. 3, § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný. Odporcu 1/ považoval za zodpovedného za vzniknutú škodu z dôvodu, že nemal ako držiteľ motorového vozidla ev. č. N., ktoré v čase nehody riadil odporca 2/, uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Z tohto dôvodu došlo k poistnému plneniu voči poškodenému – vodičovi motorového vozidla ev. č. G.. Súd dospel k záveru, že

škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, keďže k stretu prevádzok dvoch vozidiel dochádza aj vtedy, ak došlo k nárazu idúceho motorového vozidla do zastaveného motorového vozidla, ktoré vodič uviedol do pokoja, alebo s ktorým prerušil jazdu, takže s týmto vozidlom neprestal byť účastníkom dopravnej nehody. Poukázal aj na to, že vodič zostal stáť s vozidlom na krajnici, prípadne čiastočne v pravom jazdnom pruhu, a aj keď nebolo vozidlo naštartované, podľa názoru súdu išlo v tomto prípade o prevádzku motorového vozidla a od nej sa odvíjajúca zodpovednosť za škodu, za ktorú zodpovedá držiteľ, resp. majiteľ motorového vozidla, v tomto prípade odporca 1/. Mal za to, že zodpovednosť odporcu 1/ ako prevádzkovateľa vozidla je daná minimálne podľa ustanovenia § 430 ods. 1, veta druhá, Občianskeho zákonníka v tom, že neoprávnený užívateľ – odporca 2/ použil vozidlo bez jeho vedomia, nie však proti jeho vôli, pretože odporcovia 1/, 2/ žili v spoločnej domácnosti, kľúče od vozidla nechával odporca 1/ voľne dostupné, pričom vedel, že odporca 2/ už predtým použil vozidlo tak, že si kľúče vzal bez jeho predchádzajúceho súhlasu. Pokiaľ ide o odporcu 2/, súd dospel k záveru, že jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu je daná podľa § 420 Občianskeho zákonníka, keďže ako vodič motorového vozidla porušením predpisov o cestnej premávke zaviniel vznik dopravnej nehody tým, že po vzniku poruchy na elektroinštalácii vozidla neoznačil prekážku na ceste výstražným trojuholníkom, a snažil sa zastavovať v ľavom jazdnom pruhu vozidlá za účelom získania ich pomoci. Porušil teda ustanovenie § 40 ods. 3, § 52 a § 53 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách, účinného v čase vzniku dopravnej nehody tým, že neoznačil výstražným trojuholníkom prekážku na ceste a že ako chodec sa pohyboval vo večerných hodinách, kedy bola znížená viditeľnosť, po diaľnici, teda na mieste, kde iní vodiči nepredpokladajú pohyb chodca. Nakoľko i druhý vodič vozidla ev. č. G. rovnako porušil pravidlá cestnej premávky a to prekročením rýchlosti, teda porušil ustanovenie § 15 zákona č. 315/1996 Z.z., súd ustálil zavinenie odporcu 2/ na vzniku dopravnej nehody v rozsahu minimálne 50%. Pri hodnotení miery zavinenia oboch účastníkov na vzniku škody prihliadol na skutočnosť, že zo strany druhého vodiča nešlo o reakciu na situáciu v bežných medziach rizika cestnej premávky, ale o reakciu na nedovolené a neobvyklé počínanie odporcu 2/. Pokiaľ by sa odporca 2/ po vzniku poruchy vozidla nepohyboval na diaľnici a nebolo by čiastočne v pravom jazdnom pruhu zostalo stáť poškodené vozidlo, nebolo by k stretu vozidiel došlo. Po zistení, že výška plnenia zo strany navrhovateľa zodpovedala výške a rozsahu poškodenia vozidla ev. č. G. v podiele 50 % tak, ako to vyplynulo zo záverov znaleckého posudku, súd považoval návrh navrhovateľa za dôvodný a odporcov 1/, 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi žalovanú sumu. Zároveň navrhovateľovi priznal úrok z omeškania v

zmysle nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a to dňom 5. októbra 2006, t.j. dňom nasledujúcim po dni určenom navrhovateľom v jeho výzve na vrátenie poskytnutého plnenia z garančného fondu. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Nitre na odvolanie odporcov 1/, 2/ rozsudkom z 15. júna 2011, sp.zn. 25 Co 36/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že zodpovednosť podľa ustanovenia § 427 Občianskeho zákonníka je založená na princípe zodpovednosti objektívnej. Základnými predpokladmi jej vzniku je prevádzka dopravného prostriedku, resp. udalosť vyvolaná jeho zvláštnou povahou, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi. Keďže odporca 1/ v čase škodovej udalosti bol prevádzateľom motorového vozidla zn. Volkswagen Passat, ŠPZ : N., ktoré nebolo poistené, čo účastníci konania ani nespochybňovali, pre záver, či zodpovedá za škodu podľa ustanovenia § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka je preto rozhodujúce, či škoda bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla a či bola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke vozidla. Ako už bolo judikované, motorové vozidlo je v prevádzke nielen vtedy, keď sa pohybuje, ale aj vtedy, keď síce stojí, ale v chode je jeho motor. Prevádzkou motorového vozidla je aj príprava k jazde a bezprostredné výkony po ukončení jazdy, ako aj výkony potrebné na udržiavanie vozidla. Už samo uvedenie motoru do chodu patrí k prevádzke motorového vozidla bez ohľadu na to, či sa vozidlo uvedie do pohybu a či nie, či sa to stalo na ceste, prípadne na inom priestranstve verejnosti prístupnom, alebo ešte v garáži. Rovnako tak v prevádzke zostáva i dopravný prostriedok, ktorý bol odstavený miestne a časovo nevhodným spôsobom, napr. v dôsledku poruchy na krajnici. Odvolací súd mal za to, že práve o takýto prípad ide v prejednávanej veci, keď odporca 2/ ako vodič vozidla v dôsledku poruchy elektroinštalácie toto odstaviť na diaľnici spôsobom zjavne nevhodným, ktorého príčina nebola technického rázu. Ako totiž vyplýva zo znaleckého posudku znalca z odboru doprava cestná Ing. J. V., vozidlo pri svojej šírke 1,705 m a šírke odstavného pruhu minimálne 2 m ľavým bokom zasahovalo 1,3 m +/- 10 % do pravého jazdného pruhu napriek tomu, že pri akejkoľvek závade na elektroinštalácii bolo vozidlo pohyblivé a uvedená technická závada nebránila v jeho odstavení (jazda zotrvačnosťou pred zastavením, odtlačenie) v odstavnom pruhu tak, aby nezasahovalo do pruhu jazdného. Navyše sa tak stalo v noci za zníženej viditeľnosti a bez aktívneho osvetlenia vozidla. Je preto plne dôvodný záver, že vozidlo zostalo v prevádzke, a že navrhovateľ poskytol poškodenému poistné z dôvodu škody spôsobenej

práve prevádzkou motorového vozidla. Za takto spôsobenú škodu ako škodu odvodzujúcu svoj pôvod v prevádzke potom podľa odvolacieho súdu zodpovedá odporca 2/ podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka bez ohľadu na zavinenie, pričom svojej zodpovednosti by sa mohol zbaviť len pokiaľ by bolo preukázané, že škoda bola spôsobená okolnosťami, ktoré nemali pôvod v prevádzke, a že škode sa nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať, ktoré prípady však na danú vec nedopadajú. Rovnako tak by tomu bolo i v prípade splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo znamená, že za situácie, že v čase dopravnej nehody bol vodičom motorového vozidla odporca 2/, by zodpovednosť odporcu 1/ ako jeho prevádzateľa nenastala, len pokiaľ by odporca 2/ použil dopravný prostriedok bez jeho vedomia, alebo proti jeho vôli. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že nie sú splnené podmienky pre aplikáciu prvej vety tohto ustanovenia a námietky odporcu 1/, uvádzané v jeho odvolaní, v tomto ohľade považoval za nenáležité. V konaní totiž vyšlo najavo, že obaja odporcovia 1/, 2/ mali vedomosť o nepoistení vozidla a odporca 1/ i napriek tomu, že odporca 2/ ho už v minulosti použil bez jeho vedomia, kľúče od vozidla nechal na voľne prístupnom mieste v domácnosti bez výslovného zákazu jeho použitia, takže svojou nedbalosťou umožnil v danom prípade jeho použitie odporcovi 2/. Tým je daná ich spoločná zodpovednosť za škodu v zmysle § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že zodpovednosť prevádzateľa motorového vozidla za škodu spôsobenú jeho prevádzkou podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka nevyklučuje zodpovednosť vodiča tohto vozidla, ktorý spôsobil škodu pri totožnej škodnej udalosti porušením právnej povinnosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zodpovednosť vodiča podľa tohto ustanovenia neprichádza do úvahy len v prípade uvedenom v § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorá však v danej veci nenastala. I podľa názoru odvolacieho súdu na strane odporcu 2/ je daná jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď preukázateľne táto bola spôsobená jeho zavineným protiprávnym konaním ako vodiča motorového vozidla. Porušenie právnej povinnosti odporcom 2/ spočívalo v tom, že ako vodič vozidla porušil ustanovenie § 34 ods. 1 písm. a/ zák.č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení platnom do 31. decembra 2004, keď pri núdzovom zastavení stál s vozidlom na diaľnici i mimo jej krajnice a vozidlo neoznačil ako prekážku cestnej premávky výstražným trojuholníkom, hoci mu v takomto konaní nebránili žiadne objektívne okolnosti a namiesto toho sa pohyboval v ľavom jazdnom pruhu, kde zastavoval idúce vozidlá. Nemožno prisvedčiť obrane odporcu 2/, že tak činil ako chodec, pretože pri ním predkladanom výklade by to potom znamenalo, že vodič vozidla automaticky po vystúpení

z neho sa stáva chodcom a takýto charakter by už mal i pri označovaní vozidla tvoriaceho prekážku cestnej premávky výstražným trojuholníkom. Uvedené ponímanie zákona by však bolo v rozpore nielen so samotným ustanovením § 34 a ďalšími, upravujúcimi povinnosti vodiča, ale i s účelom tohto zákona a logikou veci. Práve odporca 2/ celú situáciu v cestnej premávke vyvolal nielen priamym porušením jeho povinnosti ako vodiča, ale i neobvyklým a nedovoleným počínaním (zastavovanie áut v noci na diaľnici v ľavom jazdnom pruhu), pričom zo strany vodiča H. M. nešlo o reakciu na situáciu v bežných medziach rizika cestnej premávky. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že vodič H. M. jazdil v čase nehody vyššou ako povolenou rýchlosťou na diaľnici (146 km/h + 10 %), pretože pokiaľ by sa odporca 2/ choval v súlade s dopravnými predpismi, k dopravnej nehode by nedošlo, čo potvrdzujú i závery znaleckého posudku. Zodpovednosť odporcu 2/ za škodu v súdom priznanom rozsahu (50%) uplatnenom návrhom navrhovateľa, ktorým bol súd viazaný, nie sú spôsobilé spochybníť ani pokuty uložené účastníkom dopravnej nehody v blokovom konaní, keďže pokiaľ okolnosti prípadu nasvedčujú, že na vzniku škody sa okrem páchatel'a priestupku mohla podieľať svojím konaním i ďalšia osoba, nie je súd pri skúmaní podmienok spoluzodpovednosti tejto ďalšej osoby výrokom o vine páchatel'a priestupku podľa § 135 ods. 1 O.s.p. viazaný. Právoplatné postihnutie určitej osoby pre priestupok totiž neprináša so sebou automaticky záver, že škoda bola spôsobená výlučne jej zavinením a nezbavuje súd povinnosti zaoberať sa zavinením i ďalšej osoby na vzniku tejto škody. Za situácie, že navrhovateľ si voči odporcom 1/, 2/ svoje právo na náhradu poistného plnenia z poistného garančného fondu uplatnil v súlade s ustanovením § 24c zák.č. 381/2001 Z.z. i v zákonnej 3-ročnej lehote odo dňa jeho vyplatenia, t.j. v lehote troch rokov od 18. augusta 2006 (návrh podaný dňa 25. februára 2008), i odvolací súd považoval jeho návrh v celom rozsahu za dôvodný.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie odporca 1/, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Právne posúdenie veci odvolacím súdom považoval za zmätočné a vzájomne sa vylučujúce, nakoľko odvolací súd poukázal na porušenie právnej povinnosti odporcu 2/ ako vodiča, ale zároveň i chodca. Podľa názoru dovolateľa neumiestnenie výstražného trojuholníka môže zakladať maximálne porušenie právnej povinnosti v súvislosti

s prevádzkou dopravného prostriedku, náraz do takéhoto neoznačeného vozidla pri vyhýbaní sa chodcovi a škoda tým spôsobená však nie je vyvolaná osobitnou povahou prevádzky takéhoto odstaveného dopravného prostriedku. Mal za to, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí riadne nevysporiadal s ním vznesenou námietkou premlčania, na opodstatnenosti a relevantnosti ktorej trval, v dôsledku čoho považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok a nezrozumiteľnosť dôvodov. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Navrhovateľ sa k dovolaniu odporcu 1/ nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť

zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na odporcom 1/ tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a odporcovi 1/ neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Obsah dovolania svedčí o názore dovolateľa, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa týkajúca sa nedostatočnej odôvodnenosti, resp. nepreskúmateľnosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide

o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tak ako namietal dovolateľ v podanom dovolaní, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že

nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia odporcu 1/ boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu 1/ v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi 1/, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. marca 2012

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

